

Túrácipő-találkozó

A sportáruház cipőrészlegén egész falat foglaltak el a divatos fazonú túracipők. A mutatós lábbelik katonás rendben, különféle színben és árnyalatban sorakoztak egymás mellett reggel kilenctől este tízig. Ám miután bezárt az áruház, és az elárusítók hazamentek, a szabályos sorok megbolydultak, a fűzők meglazultak, a cipőnyelvek megoldódtak, s folyt a traccsolás, a csevej, a trappolás reggelig. Képzelt túrákról, kalandokról folyt a szó. A felnőttcipők arról álmodoztak, hogy ha szerencsájük lesz, és beleváló gazdákra akadnak, talán még a Himalájára is eljutnak. S hogy jó formában maradjanak, edzéseket tartottak: le-föl mászkáltak a polcon. A gyerekcipők megállás nélkül ugráltak, versenyfutást rendeztek a polcok között, barátságot kötöttek egymással, s elhatározták, hogy bárki lábára is kerüljenek, egy hónap múlva, gazdájukkal vagy anélkül, találkoznak a Kismagurán.

Boldizsárék másnap reggel tizenegy óra körül érkeztek az áruházba. Egyenesen a cipőrészleg felé tartottak.

– De kényelmes, könnyű túracipők, s milyen jó árban vannak – állapította meg Anya, és rögtön fel is próbált egy harmincnyolcast, majd Boldinak is levett a polcról egy harminchármaszt.

– Szorít egy kicsit – mondta Boldi, amint beledugta lábát a cipőbe. – A harmincnégyes lesz a jó.

És valóban úgy volt. Boldi lába tavaly óta egy egész számot nőtt. A kisfiúnak nagyon kedvére való volt az új cipő, alig akarta lehúzni, hogy a pénztárhoz vigyék.

– Nézd, Anya, ez nem ázik át, rajta van a vízhatlan-jel. Esőben is ki-rándulhatok vele – örvendezett. – Emlékszel? Tavaly nyáron, amikor Nagymamáékkal gombásztunk, teljesen átázott a sportcipőm a vizes fűben.

Amikor hazaértek a vásárlásból, Boldizsár a házipapucs helyett a tú-racipőt húzta fel. Még éjszakára sem akarta lehúzni. Így ment ez három napig, aztán lassan megfeledkezett róla.

Nemsokára eljött a nyári vakáció. Boldi Nagymamáékhoz utazott. Egy reggel rajzolás közben motoszkálásra lett figyelmes, holott a szobában tu-domása szerint rajta kívül senki nem volt. Amint körülnézett, meglepőd-ve látta, hogy bőrdíj teteje magától felcsapódik, és a ruhák rejtekéből, láss csodát, kiugrik a felcsomagolt túracipő, s aztán se szó, se beszéd, el-indul a bejárati ajtó felé.

– Hohó! Hová-hová? – pattant fel az asztal mellől Boldi.

– Dolgom van – közölte a világ legtermészetesebb hangján a túracipő.

– Hogy képzeled, hogy csak úgy elindulsz anélkül, hogy a lábamra húználak? – képedt el Boldizsár.

– Először is, amióta megvásároltatok, és három napon át gügye házi-cipőnek használtál, eszedbe se jutottam – méltatlankodott sértődötten a túracipő. – Azonkívül pedig túracipő-találkozó van ma a Kismagurán, ahová egy hónappal ezelőtt elígérkeztem – folytatta a cipő, s már indult is le a második emeletről.

Boldizsár látta, hogy ennek fele sem tréfa, hanyatt-homlok rohant utána, s gyorsan beleugrott, hogy visszafordítsa. Csakhogy nem ment vele semmire. Hiába feszítette, irányította a lábát, a cipő nem engedelmeskedett, mi több, olyan széleseben vitte Boldit át a városon, majd a Bükk-erdőn keresztül, hogy aki látta, azt hitte, hogy a csíkos fürdőköpenyben szaladó fiú maraton futóverseny bajnoka lehet. A Kismagura lábánál sem hagyta alább az iramot, megállás nélkül rohant fel a hegyecske oldalán.

Boldi csak kapkodta a levegőt. Legszívesebben lerúgta volna lábáról a cipőt, hogy kifújja magát, de a száguldásban egy pillanatra sem lehetett a magára. Amikor végre a Kismagura csúcsára ért, arca úgy vöröslött a verejték-

patakok alatt, mint kettévágott görögdinnye. Az igazi meglepetés azonban csak ezután következett: a hegy tetején legalább két tucat hozzá hasonló, szaladástól kifulladt gyereket talált ugyancsak túracipőben. A gyerekek, amint kifújták magukat, és alaposabban szemügyre vették egymást, szűnni nem akaró nevetésben törtek ki. Ugyanis ruházatuk annyira oda nem illő, mulatságos volt, mintha jelmezes versenyre jöttek volna. Nem csoda, hiszen senki sem gondolta, hogy túrázni megy, amikor Boldihoz hasonlóan beleugrott megszökni készülő cipőjébe. Hanna rózsaszín túllruhában, Áron mackós pizsamában, Lili lepkés hálóingben, Ninti balerina-mezben, Döme barna fürdőnadrágban, Ági piros konyhakötényben, Boti testére csavart törülközőben, Domi karate-edzőruhában, Bori nővére titokban felpróbált menyasszonyi fátylában fetrengett a nevetéstől a Kismagura tetején.

Ha csatlakozni szeretnétek ti is e vidám társasághoz, induljatok el gyorsan a Kismagurára. Aki nem tudja, hol van, kérdezze meg Boldizsártól, vagy vásároljon magának túracipőt.

